

פרק שבעי

א טיפורי היה לידע שהאל מנבא את בני הארץ.

או נבואה תלה על הקם הדבר.

בחכמת נבר במדתינו ולא יארץ מוגבר עליו בדבר

בעל אלוה ווא מגבר בודע על יארץ מסד הרא

על רעה והבה נבואה עד סוף.

אם שראה מטלא

בכל המדות האלו של בעוט כשבים לפודם יבשן באופן העינים הנדרלים וזרוקים תותחו לו דעת נסונה לבני ולהשיג
ויאת מתקדש ווילך ופושט מרכבי כל העם הדולבים במחשי חומם והולך ומורו עצם ומלא נפשו שלא חחה לו מהשגה
כל באחד דברם ממלים ואה שביל החון והבולהו אלוא לא עטו עצם ולמה נפשו שלא חחה לו מהשגה
הצורות והקדושים והטווות וטסבל בהבטח של קב"ה כל מזורה ראשית וכוסא לדין בגאון
הקדוש שורה עלי. ובעה שנחנו שאר נבוי איסים וגבורים נושא משלחת המלאכים וגבורים איסים יפהך לאש אדור ובין בתרעה
שאו נבויות אהיה אלא שנעהלה על פעולת שאר נבוי איסם וגבורים כמו שאמר בשאל והגביה עטם וונפקת לאיש אחר:
בhbניאים טעלות מעלות זו. כמו שיש בחכמה חכם נROL מהביזון בר נבואה נביא גודל מבcia. וכובן אין ראיון טראת
הנבויה אלוא בהולם בוחין לילה. או ביום אחר שטהפל עליתן ורדת כבש שנאמר במראות אלוי אודע בהלות אמר בו.
וכוין כשמונבאים אבירות מודיעין וכח הנזק בשל ועשותם טטרות ותשאר הדעת פטרא להבן שטראה. כמו
שנאמר באברם וננה איסות נבואה דרכ' של פודם נפלת עלי. וזה שנאמר בדיניאל וחורי נחכ' לעיל מטוחה ולא עזרתי כי:
בhbרבם שטודיעים ליביא בבראה נבואה דרכ' של פודם נפלת עלי. וזה חקק בלב טרין והביש בראה הנבואה ודעת מת
היא. כמו הטול שראה עקב אבינו ומלאים עלים יורדים כי והוא רעה טשל למלאות ושבעון. כמו החיות שראה
יוקאל והסיד נפוח וטקל שקר שראה ירמיה המתלה שראה יוחאל והאה שראה וריה. וכן אמר אחים. מוסט אחים
הטשל וטרכו כמו אלו. יש שון אטמים הפטון בגל. ופעוטם אוטיסים וטשל בכל לא יוקאל
וכיריה וככל במשל ורך הנבואה ר' כל נבאים עט שידי לאלא טכוון רעים יושבטים
שכחם וסובי לכ וטבגדים. שאן נבואה שורה לא טשן עיבות ולא טנק עצלה לאלא טרך טחה. לפיקן בין הנבאים
לפניהם נבל וווער וונר ולום מקשים הנבואה חזז שנאמר וכח הנבאים ג'למר טהילן בריך הגבואה ער שנבאה
כמו שאמר פולני טגרל: ח' אלו שום מכקסין להרבגה הם ונבראים בני הנבאים. ואע' שטבונים דערם אפשר
ההשרה שכינה עליך ואפשר שלא חשה: ג' כל הנבאים שאטנו דרכ' של פאר נבואה לכל הנבאים הרשנים והארוןין חז
משה רבינו רבן של כל הנבאים. ומה דפרש יש בין נבואה מטה לשאר כל הנבאים כל בלהם או במראות
ומשה רבינו מנגבא וזוא עד ועטס שאלר וברא אלה לא אול מעיד לדבר אוו ישמע דקלר דבדר אלוי. כל הנבאים
על ידי פלאך. לפיקן רואים מה שרט וראים מה שטל ורודה. משה רבינו לא רעד שאנדר פה אל פה ארבן בו.
ונאמר ודבר ה' אל טשו: פיטס אל פיטס. ונאמר ותרמאנ ה' ביט מלומר שאן שם של פאר בלה ורודה
ובלא משל. הוא שהרודה מעדעה עלי במראות ולא בהדות שאן מנגבא בחזרה אלא בספרה שראה ודרבר על בורי. כל
הגיבאים יראים ונבהלן ונטטונן וטשת רבייט איתן הוא שחכוב אומר נאש ייבר איש אל רעדו כלטור כטש שאן
אdem נבל לסתע דברי תביד' בר נבואה של ברכ' לרבנן דכרי הנבואה
וואא עומד על עומדו שלם. כל נבאים אין מתגבים בכל עת לריצ' טה רביינ אינו
בן איא' כל זנץ שערין רזה ועוזה שראה נבואה ערלו ואע' גאנ' לבון דערן
ולהווזטן לח שורי' דיא סכון ומונט ווועט דמלאי השרת. לפיקן מנגבא כל עת
שנאמר יעטרא יאנטש עטבנה מה יואר לה' לטם. ווועה והביבר האל שעאדר לך ארבן לם שטן
לטם לאהילים ווועה פה עטס עטס. הא למדת כל נבאים בשגנובה מסלקת טהו חורום לאולס שטרא דטל
ויגוף כלם בשאר העם. לפיקן אין פושין מנשותם. ווועה רבינו לא חזר לאהיל דראשן לפיקן פירש מן התsha לעולם
וון התה' ולגשורה דערט לצור העולמים ולא מטלקל מעיל' ההוד לעילם וכון ערנו ונתקדש כטלאיכים: ג' הנבאים
אפשר שהתה' נבאותו לעזב לבך להרחב לט' ולזטס עטוע עט שדעה השאה לאו זעה יונט טאטן דברם הנבאים
ששחה לעט מעמי דראן לא לאש עט או מלכוב לבך לאו זלודיעס מה יאנ' לא לטעט טבנעם דערם טבנעם.
וישטטלם אוו טנוון לא אוט כט שידע העם שהאל שאל' באט. ולא כל חוויה שראה לעולם
שראו נבאי. אלא אוד שהיינו זידיעס בו מטהלטו שזא' ראיי נבואה בתקתו ובמעשיו שנענעה בין עט בוי נול וויה
טאל' בדרכ' הנבואה בקדושתה בטישותה ואה' ג' בא עשה אוות ומופת אומר השאה לאו זעה צעה לשטעט מכנו שנאמר
אלוי תשטען. ואפשר שיעשה אוות ומופת ואו ניכא וזה האות יש לא דברם בנ. ואע' ג' מצאה לשטעט לאו זעה אל אוד
נהול וווער וראי לנבואה [חוא] מיטודים אוו על חוקטו. שבק נגטיעס כט שגעטנו להעתק את הרין עט' שנ' עדים כטועים
ואע' שאמפער שהעדי בשער האול וווער המתן לעל כשרון. ובדברים האל ווועצ' בעז נאמר:

גנטורות לה' אהלו ווועטלט לאו ווועט. נאמר כי האוד זיאת לעיעס ה' וראת ללב:

פרק עשרי

א כל נבאי שיעטוד לט' וואמר שה' שלחו איט צירק לעשות אוות כאחד מאותה טהה וריבינו או כאותה אלוי ואילשע
שיש בהם שני מטנו של עולם. אלא האות טל שיאמיר דברם העתיריים להווע בעילם יאנט דבר' שאנדר דבוי שטנאר וטב
חאמר בלבק' אלק' נועה דבר ווי'. לפיקן בשבאו אוד הראי לנבואה בלאוותה השם ויא יבא להרטק' ולא פערע אלוי
עלכט את ה' במצוות התורה אין אויטרין לו קרע לט' הום או הוהת כת' ווועיא' כאלוי ואחרך נאצן בך. אלא אמרין
לו אם ניכא אמר דברם העזים להווע ואא אמר וואו מוכט' דראין הנטה' הנטה' טט' דבוי שטנאר
דבר קפם בידוע שרא' נבי' שטך. ואט שא' דבוי שטן בז' יהה בעונינו נאנט: ב' וווערין אוו פיטס טט' דבוי שטנאר
דבר' יאנט'ים טול' הר' וה נבי' אמר כט' שנאמר בשטול' ווועט יישראל מון וועד שטע' כי נאנט טט' דבוי שטנאר
לה': ג' ווועה טט'וונט' ווועט'וונט' ווועט'וונט' ווועט'וונט' ווועט'וונט' ווועט'וונט' ווועט'וונט' ווועט'וונט'
וינזא בעז מקט' דברם טק'ימן וטק'ימן אונט טק'ימן. בענ' שנאמר יעט'ה לעט' לאו זעה זעה זעה זעה זעה זעה
כטבכט' טט'וונט' זעה
בענ' שנאמר טט' אוותה ביד' ווועט' זעה
היא אומס' דבגיא אוד לומ' טט' זעה
היקט'ים ווועטלט' מטן שאנט'וב' טט' בר' ודר' ה' כנ'ר שאנ' זעה
שאנ'ן דברם שטדיין המעניינ'ים והקיט'ים לאומת' ווועט' זעה
זעה
זעה
למרת שאן וווער זעט לא זלודיעס דברם העתיריים להווע בעילם טט'וונט' ווועט' טט' דבר' ה' ארעה. וב'
האמיל צרכי' זעט טט'וונט' זעט. כטאל שאבדה לו אהבה וויל' נבואה דבר' זעט. כל' מיט' שטנאר
הגביא לא שיעשה זעט אומס' זעט'
שנה פלוני רעט או טלה'ה טט' זעט'
ולא בא. שוקב'ה אונ' איט' וווער זעט'
כחוקה. אבל אם הנטה' על וווער זעט'
שינור האל אטיל' על תנאי אונ' חור. ווועט' זעט'
הרשעם וווער דבר' זעט'
לונגה' בעז עור כטה'ה זעט'
שקר אבל אם לא יט'ו וווער זעט'
בגיא דבר' זעט'
זה הש' זרכ' קיריה. שטי' טטה' וווער זעט'
נכוארו והאמינו בדרכ' פעם אוד שעט' זעט'
שנא' אונ' איט' ואס' זעט'
במה' לנטו וווער' ה' במרבו אט איט'. אלא. סטאר שעט' זעט' זעט'